Zawrę przymierze nowe

Nowe przymierze

> Oto idą dni mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze – Jer. 31:31.

Jak wynika z powyższego zapisu, to Nowe Przymierze ma być zawarte między Bogiem, a całym narodem Izraelskim. Od czasu gdy Jeremiasz napisał te słowa, dwanaście plemion podzieliło się na dwa narody, jednakże Bóg jasno wskazuje, że oba będą objęte Nowym Przymierzem. Obietnica ta zawarta jest w stwierdzeniu „zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim”.

Niektóre z zapisów Nowego Testamentu zdają się wskazywać, że Nowe Przymierze istnieje pomiędzy Bogiem, a Chrześcijanami. Czy Nowe Przymierze opisane w Jer. 31:31, które ma być zawarte z domem Izraelskim i domem Judy, tym samym przymierzem, które Jezus opisał swym apostołom w słowach: „Albowiem to jest krew moja nowego przymierza, która się za wielu wylewa na odpuszczenie grzechów” (Mat. 26:28)? Niektórzy w dzisiejszych czasach uważają, że naród izraelski nie ma udziału w Bożym planie, ponieważ zostali odrzuceni w chwili, gdy Jezus powiedział do nich: „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38).

Apostoł Paweł powiedział, że Izrael nie został odrzucony na zawsze: „Pytam więc: Czy Bóg odrzucił swój lud? Bynajmiej. Przecież i ja jestem Izraelitą, z potomstwa Abrahama, z pokolenia Beniamina. Nie odrzucił Bóg swego ludu, który uprzednio sobie upatrzył, (…). Podobnie i obecnie pozostała resztka według wyboru łaski” (Rzym. 11:1-5). Apostoł tłumaczy, że gdyby Izrael został całkowicie i na zawsze odrzucony, wówczas on sam nie dostąpiłby łaski Bożej i nie miały sposobności udziału w wysokim powołaniu w Chrystusie. Ale św. Paweł idzie jeszcze dalej w swym rozumowaniu i obejmuje cały Izrael: „A żebyście nie mieli zbyt wysokiego o sobie mniemania, chcę wam, bracia, odsłonić tę tajemnicę: zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą, i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba” (Rzym. 11:25-26).

„Zupełność pogan” oznacza skompletowanie Kościoła przez tych, którzy zostali wszczepieni w drzewo oliwne, które jest metaforą wskazującą na Izrael. Poganie pochodzili z „dzikiego drzewa oliwnego”, zaś odłamane gałęzie to Izraelici, którzy nie przyjęli Jezusa jako swego Mesjasza (Rzym. 11:17-20). Izraelici nie mogli stać się częścią „wyboru przez łaskę” (Rzym. 11:5, Weymouth) dzięki przymierzu Zakonu, ale musieli być ponownie wszczepieni jak poganie: „Ale i oni, jeżeli nie będą trwali w niewierze, zostaną wszczepieni, gdyż Bóg ma moc wszczepić ich ponownie” (Rzym. 11:23). Gdy Kościół zostanie skompletowany, Bóg uczyni nowe przymierze z całym pozostałym narodem Izraelskim.

Potrzeba Nowego Przymierza

> „Teraz zaś objął o tyle znakomitszą służbę, o ile lepszego przymierza jest pośrednikiem, które ustanowione zostało w oparciu o lepsze obietnice. Gdyby bowiem pierwsze przymierze było bez braków, nie szukanoby miejsca na drugie” (Hebr. 8:6-7).

Czy w Przymierzu Zakonu były błędy? Apostoł wyjaśnia: „(…) zakon (…) był słaby z powodu ciała (…)” (Rzym. 8:3). Problemem związanym z Przymierzem Zakonu było to, że z trzech stron zaangażowanych w jego realizację – Boga, Izrael i Mojżesza jako pośrednika – tylko Bóg był doskonały. Mojżesz i Izrael byli niedoskonali, o to właśnie te dwie niedoskonałe strony czyniły przymierze „słabym”. Wiemy, że sam zakon był „święty i przykazanie jest święte i sprawiedliwe, i dobre” (Rzym. 7:12). Jednakże z powodu ludzkiej niedoskonałości, prawo które miało dawać życie, przyniosło – według słów apostoła – śmierć (Rzym. 7:10). Dlatego właśnie potrzebne było Nowe Przymierze z „lepszymi obietnicami”, aby pokonać ludzkie niedoskonałości.

Lepsze obietnice

W 5 Moj. 28 Bóg obiecał Izraelowi wiele rzeczy, o ile ten będzie posłuszny wobec Przymierza Zakonu. Obietnice te obejmowały wywyższenie Izraela ponad narody ziemi, błogosławienie mu w polu i w mieście, w bydle i owcach, koszach i komorze. „Powali Pan twoich nieprzyjaciół, którzy powstają przeciwko tobie: jedną drogą wyjdą przeciwko tobie, a siedmioma drogami uciekać będą przed tobą” (5 Moj. 28:7). Zdając sobie sprawę z niedoskonałości Izraelitów, Bóg dał im pośrednika: Mojżesza (5 Moj. 5:2-5). Były to wspaniałe obietnice, jak zatem mogłyby one być „lepsze”?

Słowo „lepsze” w zapisie Hebr. 8:6 (Strong #2909) oznacza „bardziej użyteczne, przydatne, korzystne”. Pośrednikiem Nowego Przymierza jest Chrystus: „O ileż bardziej krew Chrystusa, który przez Ducha wiecznego ofiarował samego siebie bez skazy Bogu, oczyści sumie-

nie nasze od martwych uczynków, abyśmy mogli służyć Bogu żywemu. I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, aby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hebr. 9:14-15).Mojżesz zapowiedział Izraelowi, że w przyszłości przyjdzie inny pośrednik: „Proroka takiego jak ja jestem, wzbudzi ci Pan, Bóg twój, spośród ciebie, spośród twoich braci. Jego słuchać będziecie. (...) Wzbudzę im proroka spośród ich braci, takiego jak ty. Włożę moje słowa w jego usta i będzie mówił do nich wszystko, co mu rozkażę. Jeśli więc kto nie usłucha moich słów, które on mówić będzie w moim imieniu, to Ja będę tego dochodził na nim” (5 Moj. 18:15,18,19). Apostoł Piotr zapewnia, że Syn Boży jest tym pośrednikiem (Dz. Ap. 3:22-26). Bóg dał Izraelowi „lepszą obietnicę” lepszego pośrednika.

Gdy zakon został dany Izraelowi, ziemia była objęta „przekleństwem” z powodu grzechu Adama (1 Moj. 3:17-19). Nowe Przymierze zostanie zawarte z Izraelem po skompletowaniu Kościoła i wiąże się z usunięciem tego przekleństwa: „I nie będzie już nic przeklętego. Będzie w nim tron Boga i Baranka, a słudzy jego służyć mu będą” (Obj. 22:3). Gdy ten czas nadejdzie, ziemia nie będzie już więcej przeklęta. Cały świat będzie cieszył się zbiorami jak w ogrodzie Eden.

Prorok Amos przekazał kilka szczegółów odnośnie owych „lepszych obietnic”, które czekają na Izraela, gdy ten zostanie objęty Nowym Przymierzem: „W owym dniu podniosę upadającą chatkę Dawida i zamuruję jej pęknięcia, i podźwignę ją z ruin, i odbuduję ją jak za dawnych dni, aby posiedli resztki Edomu i wszystkie narody, nad którymi wzywane było moje imię, mówi Pan, który to czyni. Oto idą dni, mówi Pan, w których oracz będzie przynaglał żniwiarza, a tłoczący winogrona siewcę ziarna; i góry będą ociekały moszczem, a wszystkie pagórki nim opływały. I odmienię los mojego ludu izraelskiego [Strong #7622; poprzedni stan dobrobytu], tak że odbudują spustoszone miasta i osiedlą się w nich. Nasadzą winnice i będą pić ich wino, założą ogrody i będą jeść ich owoce. Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg” (Amos. 9:11-15).

Prorok wskazał na dwie dalsze „lepsze obietnice”. Po pierwsze, Bóg zwróci im ich ziemię i już nigdy nie będą musieli jej opuszczać. Obietnica ta została częściowo wypełniona od roku 1878, ale Izrael musi jeszcze objąć w posiadanie całą ziemię jaka została mu obiecana (por. 4 Moj. 34). Obietnica, że posiądą całą ziemię Kanaan nigdy nie była zrealizowana, nawet nie za czasów Dawida i Salomona; jednakże stanie się faktem pod rządami Nowego Przymierza. Drugą „lepszą obietnicą” identyfikowaną z Izraelem jest to, że ma on „posiąść resztkę Edomu i wszystkie narody”. Oznacza to, że w ostatecznym rozrachunku cały świat zostanie objęty Nowym Przymierzem.

Nowe Przymierze i poganie

Gdy św. Jakub cytował proroctwo Amosa 9:11,12, przekazał nam pewien zarys czasowy Nowego Przymierza: „Szymon opowiedział, jak to Bóg pierwszy zatroszczył się o to, aby spomiędzy pogan wybrać lud dla imienia swego. A z tym zgadzają się słowa proroków, jak napisano: Potem powrócę i odbuduję upadły przybytek Dawida, i odbuduję jego ruiny, i podźwignę go, aby pozostali ludzie szukali Pana, a także wszyscy poganie, nad którymi wezwane zostało imię moje, mówi Pan, który to czyni” (Dz. Ap. 15:14-17). Apostoł używa sformułowania „Potem powrócę”. Kontekst wskazuje, że wcześniej musi nastąpić etap wybrania spośród pogan „ludu dla imienia swego” (Dz. Ap. 15:14). Nowe Przymierze rozpocznie się zatem po skompletowaniu Kościoła. Św. Jakub powiedział również: „aby pozostali ludzie szukali Pana”. Nowe Przymierze zostanie zawarte z Izraelem i z tego powodu „pozostali ludzie” (wszyscy inni) będą szukać Pana. Prorok Zachariasz zgadza się z tym scenariuszem i pisze: „Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” (Zach. 8:23). Narody ziemi będą również chciały być objęte tym samym przymierzem z Bogiem, co Izrael. Jakże wielka to będzie różnica w porównaniu do stanu obecnego.

Organizacja

Pierwszą częścią Nowego Przymierza jest obietnica, czy raczej „lepsza obietnica” uczyniona Izraelowi. Następnym krokiem jest gwarancja. Sposobem za pomocą którego zagwarantowane zostały „lepsze obietnice”, była śmierć Jezusa na krzyżu: „Bo testament jest prawomocny z chwilą śmierci, a nie ma nigdy ważności, dopóki żyje ten, kto go sporządził” (Hebr. 9:17). Słowo „prawomocny” pochodzi z greckiego określenia „bebaios” które zgodnie z konkordancją Younga oznacza „niezachwiany, niewzruszony”. Śmierć Jezusa uczyniła niewzruszonym to, że Nowe Przymierze zostanie zawarte z domem Izraelskim. Słowo „bebaios” wykorzystane zostało również przez apostoła Piotra: „Mamy więc słowo prorockie jeszcze bardziej potwierdzone” (2 Piotr. 1:19). Nie oznacza to, że wszystkie proroctwa się już wypełniły tylko dlatego, że są one „niewzruszone”, ale jest to gwarancja, że wszystkie proroctwa się wypełnią zgodnie z Pańską obietnicą.

Gdy rozpoczną się rządy Nowego Przymierza, będzie musiał istnieć sposób, przez który Izrael oraz cały świat będzie mógł czerpać z niego korzyści: „nastąpi zmartwychwstanie sprawiedliwych i niesprawiedliwych”

(Dz. Ap. 24:15). Każdy, kto kiedykolwiek żył, powstanie z grobu i będzie miał możliwość wejść w społeczność przymierza z Bogiem Izraela i żyć.

„I pójdzie wiele narodów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana i do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon i słowo Pana z Jeruzalemu! Wtedy rozsądzać będzie liczne ludy i rozstrzygać sprawy wielu narodów. I przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej” (Mich. 4:2-3). „Pójdzie wiele narodów”, a nie tylko Izrael. Narody te będą uczone prawa, które pochodzić będzie z Syjonu. Syjon przedstawia uwielbiony Kościół: „I widziałem, a oto Baranek stał na górze Syjon, a z nim sto czterdzieści cztery tysiące tych, którzy mieli wypisane jego imię na czole i imię jego Ojca” (Obj. 14:1, por. Hebr. 12:22). Prawem tym będzie prawo Nowego Przymierza.

Boże Słowo będzie wychodzić od skompletowanego Chrystusa do narodów z Jeruzalemu, stolicy narodu Izraelskiego. Prawo będzie wyrażane „słowami” a następnie podlegać będzie rozpowszechnieniu między ludźmi przez grupę ludzi, którzy otrzymali „chlubne świadectwo” (Henr. 11:1,2,39). Grupa ta często nazywana jest „Starożytnymi Świętymi”, ponieważ żyli oni w dawnych czasach, zaś ich życie było świadectwem ich wiary: „A wszyscy ci, choć dla swej wiary zdobyli chlubne świadectwo, nie otrzymali tego, co głosiła obietnica, ponieważ Bóg przewidział ze względu na nas coś lepszego, mianowicie, aby oni nie osiągnęli celu bez nas” (Hebr. 11:39-40). Ci wierni mężczyźni i kobiety dawnych czasów nie otrzymali obietnicy, którą obecnie otrzymuje Kościół, ale za jego pośrednictwem zostaną oni uczynieni doskonałymi. Ci doskonali ludzie będą informować lud o prawach i błogosławieństwach Nowego Przymierza.

Prorok Micheasz pisze dalej: „ Wtedy rozsądzać będzie liczne ludy” (Mich. 4:3). Ludzie będą rozsądzani według tego, czego zostali nauczeni o prawie. Jest to błogosławiona cecha porządku Nowego Przymierza: „gdy twoje sądy docierają do ziemi, mieszkańcy jej okręgu uczą się sprawiedliwości” (Izaj. 26:9). Uczenie się sprawiedliwości będzie miało wspaniały wpływ na ludzkość: „(...) I przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej. I będzie siedział każdy pod swoim szczepem winnym i pod drzewem figowym, i nikt nie będzie szerzył popłochu. Zaiste, usta Pana Zastępów to powiedziały” (Mich. 4:3-4).Gdy ludzkość zostanie objęta Nowym Przymierzem, nie będzie wojen, nikt nie będzie się bał drugiego człowieka, każdy będzie miał pokarm, a na ziemi zapanuje pokój. Będą to wspaniałe warunki do nauki.

Bóg również obiecał: „I dam wam serce nowe, i ducha nowego dam do waszego wnętrza, i usunę z waszego ciała serce kamienne, a dam wam serce mięsiste” (Ezech. 36:26). Apostoł powiedział, że to właśnie jest część Nowego Przymierza: „Takie zaś jest przymierze, które zawrę z domem Izraela Po upływie owych dni, mówi Pan: Prawa moje włożę w ich umysły i na sercach ich wypiszę je, i będę im Bogiem, a oni będą mi ludem” (Hebr. 8:10). Serce kamienne jest zimne i twarde. Izrael stał się zatwardziały względem Bożego prawa niemal natychmiast po tym, gdy oświadczył, że ma zamiar go wypełniać (2 Moj. 19:8). Budowali i czcili bałwany, nie przestrzegali lat sabatowych, zapragnęli króla wzorem innych narodów, itp. (2 Król. 18:4, 2 Kron. 36:21, 1 Sam. 8:19).

Bóg wskazuje nam, w jaki sposób pozwoli Izraelowi posiąść nowe, mięsiste serce. Bóg wypełni ich swym duchem, sprawi, że będą przestrzegać Jego prawa i dotrzymywać jego sądów. Będą mieszkać w ziemi swych ojców. Bóg wybawi ich od ich nieczystości, a głodu więcej nie będzie. Będą oni pamiętać o swym złym postępowaniu i z tego powodu będą zawstydzeni: „I poznają narody, które wokoło nas pozostały, że Ja, Pan, odbudowałem to, co było zburzone, zasadziłem to, co było spustoszone; Ja, Pan, powiedziałem to i uczynię” (Ezech. 36:36). Bóg mówi: „Oto jeszcze dam się uprosić domowi izraelskiemu, aby im uczynić: Pomnożę u nich liczbę ludzi jak owiec” (Ezech. 36:37).

Z kolei zapis Ezech. 36:31,32 wskazuje, że Izrael będzie pamiętał o swym złym postępowaniu i ogarnie go z tego powodu wstyd. Serce kamienne wskazuje na pychę. Wstyd wiąże się z pokorą. Gdy Izrael zda sobie sprawę z tego, jak bardzo sprzeciwiał się Bogu w minionych latach, ukorzy się. Wówczas Bóg będzie mógł współpracować z nimi za pośrednictwem Nowego Przymierza, aby obdarzyć błogosławieństwami cały świat. Pokora będzie jednym z wymogów, koniecznym aby człowiek pozostawała objęty i wzrastał w ramach Nowego Przymierza: „Oznajmiono ci, człowiecze, co jest dobre i czego Pan żąda od ciebie: tylko, abyś wypełniał prawo, okazywał miłość bratnią i w pokorze obcował ze swoim Bogiem” (Mich. 6:8).

W owym czasie, Izrael rozpozna długo oczekiwanego Mesjasza; ogarnie ich wówczas wstyd z uwagi na ich poprzednie postępowanie i będą Go opłakiwać: „Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania. Wtedy spojrzą na mnie, na tego, którego przebodli, i będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym” (Zach. 12:10). Boża łaska przeobrazi ich kamienne serca w serca mięsiste, z chwilą, gdy zaczną zdawać sobie sprawę z tego, kogo zabili dwa tysiące lat wcześniej. Ludzkość ma jednak wolną wolę. Nowe Przymierze jedynie pomoże Izraelowi i światu w podejmowaniu prawidłowych decyzji i określe-

niu się, czy chcą być częścią porządku objętego Nowym Przymierzem. Bóg nie będzie tego na nikim wymuszał (por. Obj. 22:17).

Charakterystyka Nowego Przymierza będzie czynnikiem korzystnie wpływającym na Izrael i całą ludzkość w ich drodze do doskonałości. Gdy stan ten zostanie osiągnięty, nie będzie już potrzeby istnienia funkcji pośrednika: „Potem nastanie koniec, gdy odda władzę królewską Bogu Ojcu, gdy zniszczy wszelką zwierzchność oraz wszelką władzę i moc. Bo On musi królować, dopóki nie położy wszystkich nieprzyjaciół pod stopy swoje. A jako ostatni wróg zniszczona będzie śmierć. (...) A gdy mu wszystko zostanie poddane, wtedy też i sam Syn będzie poddany temu, który mu poddał wszystko, aby Bóg był wszystkim we wszystkim” (1 Kor. 15:24-28). Chociaż nie będzie już potrzeby pośrednik, nie oznacza to, że Nowe Przymierze wygaśnie: „I zatrąbił siódmy anioł; i odezwały się w niebie potężne głosy mówiące: Panowanie nad światem przypadło w udziale Panu naszemu i Pomazańcowi jego i królować będzie na wieki wieków” (Obj. 11:15). Cały świat, który podlegał sądowi i nauczaniu przez Nowe Przymierze, będzie przez nie czerpał życie wieczne.

Ketura a Nowe Przymierze

Jednym poglądem w tym przedmiocie jest myśl, że Ketura była symbolem Nowego Przymierza, ponieważ Sara i Hagar to postacie wskazujące na pozostałe dwa przymierza. Inny pogląd jest taki, że skoro Ketura nie została wymieniona w Nowym Testamencie, ani z imienia ani z opisu, to znaczy, że nie powinna być ona traktowana jako symbol czegokolwiek.

Komentując Gal. 4:22-29, pastor Russell napisał: „Apostoł nie rozszerza symboliki i nie oświadcza, że Ketura symbolizowała Nowe Przymierze (Zakonu). Wierzymy, że brak wzmianki w tym względzie był Bożym zamiarem, ponieważ wówczas nie był właściwy czas na zrozumienie tej szczególnej cechy Boskiego programu” (Reprints, p. 4440).

Bez względu jednak na to, czy ktoś będzie uważał Keturę za typ Nowego Przymierza, czy też nie, to jednak jej relacja z Abrahamem jest dobrą ilustracją Nowego Przymierza. Wyszła za mąż za Abrahama po śmierci Sary (Przymierze Łaski). Taka jest właśnie sekwencja czasowa wydarzeń opisanych w Rzym. 11:25:27. Izrael podlega częściowemu zaślepieniu dopóki nie wejdzie zupełność z pogan (skompletowanie Kościoła). Wówczas zawarte zostanie Nowe Przymierze (Ketura) z Izraelem, które odwróci bezbożność od Jakuba i Bóg usunie grzech Izraela. Abraham ożenił się z Keturą po zaślubinach Jakuba z Rebeką. Izaak jest typem na Chrystusa, a Rebeka na Kościół, Oblubienicę Chrystusa. Okoliczność ta dodatkowo potwierdza fakt, że Nowe Przymierze nastanie po tym, jak skompletowany Kościół stanie się Oblubienicą Chrystusową.

Ketura nie została odrzucona jak Hagar (Przymierze Zakonu). Przeciwnie, urodziła Abrahamowi wiele dzieci. Nowe Przymierze (Ketura) jest ostatnim przymierzem, jakie Bóg zawrze z Izraelem. Nigdy nie będzie innego, ponieważ to będzie trwać na wieki (Jer. 31:35-37).

„Zapis biblijny jest jasny i wyraźnie wskazuje, że w towarzyszką Abrahama w pełni uznana za jego żonę i współdziedzica, była Sara, zaś jej syn został w szczególny sposób uznany za dziedzica Abrahama. Jeżeli chodzi o Hagar i Keturę, zapis biblijny jest równie wyraźny – urodziły dzieci Abrahamowi – pierwsza za zgodą Sary, jako jej przedstawicielka, zaś druga po śmierci Sary. (Reprints, p. 4439).

Z utęsknieniem oczekujemy tego czasu pełnego błogosławieństw, gdy Nowe Przymierze zostanie zawarte z Izraelem i w końcu obejmie całą ludzkość.

Christiansen David